

O คำฟ้อง

คดีหมายเลขดำที่ ..... /๒๕๕๕

ศาลปกครอง ..... กลาง.....

วันที่ ๑๕ เดือน ตุลาคม พุทธศักราช ๒๕ ๕๕

ข้าพเจ้า ..... มุลินีเพื่อผู้บริโภค โดย นางสาวสารี อ๋องสมหวัง ที่ ๑ นางสาวรสนา
โตสิตรีกุล ที่ ๒ กับพวกรวม ..... คน โดย นางสาวจินตนา โตสิตรีกุล ผู้รับมอบอำนาจ
(รายละเอียดผู้ฟ้องคดีปรากฏตามบัญชีแนบท้ายคำฟ้อง พร้อมหนังสือมอบอำนาจ)

เกิดวันที่ ..... เดือน ..... พ.ศ. .... อายุ ๔๔ ปี อาชีพ ทนายความ

อยู่ที่ ..... ๓๐๙/๓๓ ..... หมู่ที่ -

ถนน ..... จันทน์ ๔๔ ..... ตรอก/ซอย -

ตำบล/แขวง ..... วัดพระยาไกร ..... อำเภอ/เขต ..... บางคอแหลม

จังหวัด ..... กรุงเทพฯ รหัสไปรษณีย์ ๑๐๑๒๐ โทรศัพท์ ๐๘๖๓๒๙๔๖๖๕-๐๒๒๑๑๕๘๔๘

มีความประสงค์ขอฟ้อง คณะรัฐมนตรี ที่ ๑ นายกรัฐมนตรี ที่ ๒ รัฐมนตรีว่าการ
กระทรวงพลังงาน ที่ ๓ บริษัท ปตท. จำกัด (มหาชน) ที่ ๔ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง ที่ ๕
อยู่ที่ (รายละเอียดที่อยู่ผู้ถูกฟ้องคดีปรากฏตามบัญชีแนบท้ายคำฟ้อง) หมู่ที่ .....

ถนน ..... ตรอก/ซอย .....

ตำบล/แขวง ..... อำเภอ/เขต .....

จังหวัด ..... รหัสไปรษณีย์ ..... โทรศัพท์ .....

รายละเอียดของการกระทำ ข้อเท็จจริง หรือพฤติกรรม เกี่ยวกับการกระทำที่เป็นเหตุให้เกิด
ความเดือดร้อนเสียหายที่พอเข้าใจได้

ข้อ ๑. มุลินีเพื่อผู้บริโภค ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ เป็นนิติบุคคลที่จัดตั้งขึ้นตามประมวล
กฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มีนางสาวจิราพร ลิ้มปานานนท์ เป็นประธานมุลินี มีวัตถุประสงค์เพื่อ
คุ้มครองสิทธิอันพึงมีพึงได้ของผู้บริโภค รายละเอียดปรากฏตามสำเนาใบอนุญาตจัดตั้งสมาคม
หรือองค์การ ข้อบังคับ วัตถุประสงค์ของมุลินี เอกสารท้ายคำฟ้องหมายเลข ๑

หมายเหตุ 1. คำฟ้องต้องใช้คำสุภาพและเป็นภาษาไทย

- ผู้ฟ้องคดีแนบหลักฐานที่เกี่ยวข้องกับคำฟ้องถ้าไม่อาจแนบหลักฐานมาได้ ให้ระบุเหตุที่ไม่อาจแนบหลักฐานไว้ด้วย
- ผู้ฟ้องคดีต้องจัดทำสำเนาคำฟ้องและสำเนายานหลักฐานที่ผู้ฟ้องคดีรับรองสำเนาถูกต้องตามจำนวนของผู้ถูกฟ้องคดียื่นมาพร้อมกับคำฟ้อง
- การจัดทำคำฟ้อง ผู้ฟ้องคดีไม่จำเป็นต้องทำตามรูปแบบของคำฟ้องนี้ แต่ต้องมีสาระสำคัญครบถ้วนตามที่ระบุไว้

ในการฟ้องคดีนี้คณะกรรมการของผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีมติมอบอำนาจให้ นางสาว
สารี อ๋องสมหวัง เลขานุการมูลนิธิเพื่อผู้บริโภค เป็นผู้ฟ้องและดำเนินคดีนี้แทนผู้ฟ้องคดีที่ ๑
รายละเอียดปรากฏตามมติคณะกรรมการและหนังสือมอบอำนาจ เอกสารท้ายคำฟ้อง

หมายเลข ๒ และ ๓

ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ถึงที่ เป็นประชาชนผู้บริโภคพลังงานในประเทศ และเป็นผู้
ได้รับความเสียหายจากการกระทำหรืองดเว้นกระทำการของผู้ถูกฟ้องคดี

ในการฟ้องคดีนี้ ผู้ฟ้องคดีทั้งหมดได้มอบอำนาจให้ นางสาวจินตนา ไตสิทธิ์กุล
เป็นผู้มีอำนาจฟ้องคดีทางปกครองต่อผู้ถูกฟ้องคดีแทน ปรากฏตามหนังสือมอบอำนาจแนบ
ท้ายคำฟ้อง

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เป็นคณะรัฐมนตรี ซึ่งเป็นคณะบุคคลที่ประกอบด้วยบุคคลผู้มี
ตำแหน่งต่างๆ หลายคน มีอำนาจหน้าที่บริหารราชการแผ่นดิน ให้เป็นไปตามนโยบายที่ได้แถลงไว้
ต่อรัฐสภา ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ.๒๕๕๐ มาตรา ๑๗๑ อันประกอบด้วย
หัวหน้าคณะ ๑ คน ซึ่งเรียกว่า นายกรัฐมนตรี (ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒) และรัฐมนตรีอื่นๆ ตามจำนวนที่
กำหนดไว้ในรัฐธรรมนูญ มีอำนาจหน้าที่บริหารราชการแผ่นดินตามหลักความรับผิดชอบร่วมกัน

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เป็นนายกรัฐมนตรี ในฐานะหัวหน้าคณะรัฐมนตรี (ผู้ถูกฟ้องคดีที่
๑) มีอำนาจหน้าที่กำกับการบริหารราชการแผ่นดิน

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เป็นรัฐมนตรีว่าการกระทรวงพลังงาน มีหน้าที่กำกับ จัดหา พัฒนา
และบริหารจัดการพลังงานและราชการอื่นตามที่กฎหมายกำหนด

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ เป็นบริษัทมหาชน จดทะเบียนจัดตั้งขึ้นเมื่อวันที่ ๑ ตุลาคม
๒๕๔๔ โดยการแปรสภาพจากการปิโตรเลียมแห่งประเทศไทย ได้รับโอนกิจการ สิทธิ หน้าที่ หนี้สิน
และทรัพย์สิน และพนักงานทั้งหมด ภายใต้พระราชบัญญัติทุนรัฐวิสาหกิจ พ.ศ.๒๕๔๒ ทั้งนี้โดยมี
ทุนจดทะเบียนเริ่มแรก ๒๐,๐๐๐ ล้านบาท แบ่งเป็นหุ้นสามัญ ๒,๐๐๐ ล้านหุ้น มูลค่าหุ้นละ ๑๐
บาท โดยได้ทำการซื้อขายในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทยวันแรก วันที่ ๖ ธันวาคม ๒๕๔๔
และมีกระทรวงการคลัง เป็นผู้ถือหุ้นรายใหญ่

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ เป็นรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง มีหน้าที่กำกับดูแลนโยบาย
ด้านการเงิน การคลัง และดูแลทรัพย์สินของประเทศ และราชการอื่นตามที่กฎหมายกำหนด

ในการฟ้องคดีนี้ ผู้ฟ้องคดีมีความประสงค์ขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีดำเนินการแบ่งแยกทรัพย์สินส่วนระบบขนส่งปิโตรเลียมทางท่อบนบกและในทะเลที่เป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินตามคำพิพากษาของศาลปกครองสูงสุดคืนให้แก่รัฐ

ข้อ ๒. มูลแห่งคดีนี้ สืบเนื่องจากการที่ศาลปกครองสูงสุด มีคำพิพากษาในคดีหมายเลขดำที่ พ.๔๗/๒๕๔๙ คดีหมายเลขแดงที่ พ.๓๕/๒๕๕๐ ระหว่าง มูลนิธิเพื่อผู้บริโภค ที่ ๑, นางสาวรสนา ไตสีตระกูล ที่ ๒, นางสาวสายรุ้ง ทองปลอน ที่ ๓, นางภินันท์ โชติรสเศรณี ที่ ๔, นางสาวบุญยืน ศิริธรรม ที่ ๕ ผู้ฟ้องคดี กับ คณะรัฐมนตรี ที่ ๑, นายกรัฐมนตรี ที่ ๒, รัฐมนตรีว่าการกระทรวงพลังงานที่ ๓, บริษัท ปตท.จำกัด (มหาชน) ที่ ๔ ผู้ถูกฟ้องคดี เมื่อวันที่ ๑๔ ธันวาคม ๒๕๕๐ พิพากษาให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสี่ (ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ถึงที่ ๔ ในคดีนี้) ร่วมกันกระทำการแบ่งแยกทรัพย์สินในส่วนที่เป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดิน สิทธิการใช้ที่ดินเพื่อวางระบบการขนส่งปิโตรเลียมทางท่อ รวมทั้งแยกอำนาจและสิทธิในส่วนที่เป็นอำนาจมหาชนของรัฐออกจากอำนาจและสิทธิของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ทั้งนี้ ให้เสร็จสิ้นก่อนการแต่งตั้งคณะกรรมการกำกับกิจการพลังงานตามพระราชบัญญัติประกอบกิจการพลังงาน พ.ศ.๒๕๕๐ ส่วนคำขอตามคำฟ้องของผู้ฟ้องคดีทั้งห้าที่ขอให้เพิกถอนพระราชกฤษฎีกากำหนดอำนาจ สิทธิ และประโยชน์ของบริษัท ปตท.จำกัด (มหาชน) พ.ศ.๒๕๔๔ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชกฤษฎีกากำหนดอำนาจ สิทธิ และประโยชน์ของบริษัท ปตท. จำกัด (มหาชน) (ฉบับที่ ๒) พ.ศ.๒๕๕๐ และพระราชกฤษฎีกากำหนดเงื่อนไขเวลายกเลิกกฎหมายว่าด้วยการปิโตรเลียมแห่งประเทศไทย พ.ศ.๒๕๔๔ นั้น ให้ยก รายละเอียดปรากฏตามคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด เอกสารท้ายคำฟ้องหมายเลข ๔

ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสี่ได้ดำเนินการตามคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดในคดีดังกล่าว โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ด้วยการกำกับดูแลของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีมติคณะรัฐมนตรีเมื่อวันที่ ๑๔ ธันวาคม ๒๕๕๐ มอบหมายให้กระทรวงพลังงาน และกระทรวงการคลัง รับผิดชอบดำเนินการแบ่งแยกทรัพย์สินและสิทธิตามคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดดังกล่าว โดยให้สำนักงานการตรวจเงินแผ่นดิน (สตง.) เป็นผู้ตรวจสอบและรับรองความถูกต้อง ทั้งนี้ หากมีข้อโต้แย้งทางด้านกฎหมายเกี่ยวกับการตีความคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด ในการดำเนินการแบ่งแยกทรัพย์สินให้สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาเป็นผู้พิจารณาเพื่อให้มีข้อยุติต่อไป และมอบหมายให้กระทรวงการคลัง โดยกรมธนารักษ์รับผิดชอบดำเนินการกำหนดหลักเกณฑ์ในการคิด

อัตราค่าเช่าในส่วนของทรัพย์สินที่เป็นระบบท่อ เพื่อเป็นฐานในการคำนวณค่าเช่าให้แก่ บมจ. ปตท. (ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔) ทั้งนี้ หลักเกณฑ์ในการคิดค่าเช่าจะต้องอยู่บนพื้นฐานของหลักการทางการค้าที่เป็นธรรมต่อทุกฝ่าย คือ กระทรวงการคลัง , บมจ.ปตท. , ผู้ถือหุ้นของ บมจ.ปตท. และผู้ใช้ก๊าซธรรมชาติ โดยคำนึงถึงภาวะผูกพันต่างๆ ที่ บมจ.ปตท. ต้องรับภาระ เช่น ภาระเงินกู้และดอกเบี้ยเงินกู้ และคำนึงถึงลักษณะของท่อส่งก๊าซธรรมชาติที่เป็นกิจการสาธารณูปโภค ปรากฏว่า บมจ.ปตท. ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ได้ส่งมอบทรัพย์สินให้แก่ กระทรวงการคลัง ตามคำพิพากษาของศาลปกครองสูงสุดเป็นระยะๆ จนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ (ฝ่ายเดียว) เห็นว่า ได้ส่งมอบทรัพย์สินตามคำพิพากษาของศาลปกครองสูงสุดครบถ้วนแล้ว จึงทำคำร้องรายงานสรุปการดำเนินการตามคำพิพากษา ฉบับลงวันที่ ๒๕ ธันวาคม ๒๕๕๑ ต่อศาลปกครองสูงสุด ซึ่งศาลปกครองสูงสุดได้พิเคราะห์คำร้องของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ แล้ว เห็นว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ถึงที่ ๔ และหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ได้ดำเนินการตามคำพิพากษาเป็นที่เรียบร้อยแล้ว รายละเอียดปรากฏตามคำร้องพร้อมคำสั่ง เอกสารท้ายคำฟ้องหมายเลข ๕

แต่ปรากฏว่า ภายหลังจากที่ศาลปกครองสูงสุดมีคำสั่งคำร้องดังกล่าวแล้ว สำนักงานการตรวจเงินแผ่นดิน (สตง.) ผู้ได้รับมอบหมายจากคณะรัฐมนตรีและนายกรัฐมนตรี (ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และที่ ๒) ให้เป็นผู้ตรวจสอบและรับรองความถูกต้องในการดำเนินการคืนทรัพย์สินของ บมจ.ปตท. (ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔) แก่ กระทรวงการคลัง ได้มีหนังสือ รายงานผลการตรวจสอบต่อเลขาธิการสำนักงานศาลปกครองสูงสุด ว่า ทรัพย์สินสุทธิของการปิโตรเลียมแห่งประเทศไทย ณ วันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๔๔ ที่ บมจ.ปตท. (ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔) แบ่งแยกและส่งมอบให้แก่ กระทรวงการคลัง จำนวน ๑๖,๑๗๖.๑๙ ล้านบาท ยังไม่ครบถ้วนตามคำพิพากษาของศาลปกครองสูงสุดที่พิพากษาให้โอนทรัพย์สินส่วนที่เป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดิน ประเภททรัพย์สินที่ใช้เพื่อประโยชน์ของแผ่นดินโดยเฉพาะตามนัยมาตรา ๑๓๐๔ (๓) แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ทั้งนี้ การดำเนินการแบ่งแยกและส่งมอบทรัพย์สินของ บมจ.ปตท. (ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔) ให้กระทรวงการคลัง ตามคำพิพากษาของศาลปกครองสูงสุด จะครบถ้วนหรือเป็นไปตามคำพิพากษาหรือไม่ ขึ้นอยู่กับคำวินิจฉัยของศาลปกครองสูงสุดที่จะพิจารณา ซึ่งคำวินิจฉัยของศาลปกครองสูงสุดถือเป็นยุติ ปรากฏตามหนังสือของ สตง.ถึงเลขาธิการสำนักงานศาลปกครองสูงสุด ฉบับลงวันที่ ๒๐ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๒ เอกสารท้ายคำฟ้องหมายเลข ๖

ต่อมา ภายหลังจากที่ สำนักงานการตรวจเงินแผ่นดิน (สตง.) ได้แจ้งการตรวจสอบ ว่า บมจ.ปตท. (ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔) คืนทรัพย์สินให้แก่กระทรวงการคลัง ยังไม่ครบถ้วน แก่ หน่วยงานที่เกี่ยวข้องเพื่อให้ดำเนินการและติดตามผลแล้ว สตง. ได้จัดทำรายงานการตรวจสอบ การแบ่งแยกทรัพย์สินของการปิโตรเลียมแห่งประเทศไทยให้กระทรวงการคลังตามคำพิพากษา ของศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขดำที่ พ.๔๗/๒๕๔๙ คดีหมายเลขแดงที่ พ.๓๕/๒๕๕๐ วันที่ ๑๔ ธันวาคม ๒๕๕๐ ฉบับเดือนเมษายน ๒๕๕๔ ผลการตรวจสอบของ สตง. **ข้อตรวจพบที่ ๑** ทรัพย์สินที่ บมจ.ปตท. (ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔) แบ่งแยกให้กระทรวงการคลัง จำนวน ๑๖,๑๗๖.๑๙ ล้านบาท บมจ.ปตท. (ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔) ดำเนินการแบ่งแยกเป็นไปตามหลักการแบ่งแยก ทรัพย์สิน อำนาจ และสิทธิ ของการปิโตรเลียมแห่งประเทศไทย ตามมติคณะรัฐมนตรี เมื่อวันที่ ๑๘ ธันวาคม ๒๕๕๐ **ข้อตรวจพบที่ ๒** ทรัพย์สินที่ บมจ.ปตท.(ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔) แบ่งแยกให้ กระทรวงการคลัง ประเภทที่ดินเวนคืน จำนวน ๑.๓๙ ล้านบาท และสิทธิการใช้ที่ดินเหนือที่ดิน เอกชน จำนวน ๑,๑๒๔.๔๕ ล้านบาท เป็นไปตามหลักฐานและมูลค่าสุทธิตามบัญชีของการ ปิโตรเลียมแห่งประเทศไทย **ข้อตรวจพบที่ ๓** ทรัพย์สินที่ บมจ.ปตท. (ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔) แบ่งแยก ให้กระทรวงการคลัง ประเภทระบบท่อส่งก๊าซธรรมชาติ บมจ.ปตท. (ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔) แบ่งแยก ให้กระทรวงการคลัง (ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕) “ไม่ครบถ้วน” ตามคำพิพากษา จำนวน ๓๒,๖๑๓.๔๕ ล้านบาท **ข้อตรวจพบที่ ๔** ระบบท่อส่งก๊าซธรรมชาติที่ “ปรากฏ” ชื่อโครงการในคำพิพากษาศาล ปกครองสูงสุด บมจ.ปตท. (ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔) แบ่งแยกให้กระทรวงการคลัง “ไม่ครบถ้วน” ตาม คำพิพากษา จำนวน ๒๑,๘๓๔.๑๔ ล้านบาท ข้อตรวจพบที่ ๑-๔ ข้างต้น สตง. ได้จัดทำรายงาน ผลการตรวจสอบในรูปแบบ รายงานของผู้สอบบัญชีต่อมูลค่าทรัพย์สินที่แบ่งแยกให้ **กระทรวงการคลัง** พร้อมแนบข้อสังเกตประกอบการตรวจสอบ (Management Letter) ดังนี้ ๑. ทรัพย์สินที่เป็นระบบท่อส่งก๊าซธรรมชาติของการปิโตรเลียมแห่งประเทศไทย บมจ.ปตท. (ผู้ถูกฟ้อง คดีที่ ๔) แบ่งแยกและส่งคืนกระทรวงการคลัง เพียงอัตราร้อยละ ๓๒.๑๙ ของมูลค่าสุทธิระบบท่อ ส่งก๊าซธรรมชาติ ๒.ระบบท่อส่งก๊าซธรรมชาติบนบกของโครงการที่ปรากฏในคำพิพากษาศาล ปกครองสูงสุด บมจ.ปตท. (ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔) แบ่งแยกเพื่อส่งคืนเพียงบางส่วนหรือเพียงอัตรา ร้อยละ ๕๕.๔๒ และส่วนระบบท่อส่งก๊าซธรรมชาติในทะเล บมจ.ปตท. (ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔) ไม่ได้ส่งคืน ให้กระทรวงการคลัง ทั้งจำนวน **ข้อเสนอแนะ**ของ สตง.ขอให้ บมจ.ปตท. (ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔) สํารวจทรัพย์สินในส่วนที่เป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินประเภททรัพย์สินที่ใช้เพื่อประโยชน์ของ

แผ่นดินโดยเฉพาะ เพื่อดำเนินการแบ่งแยกและโอนกลับไปเป็นของกระทรวงการคลังตามคำพิพากษาของศาลปกครองสูงสุด เมื่อวันที่ ๒๗ เมษายน ๒๕๕๓ กระทรวงการคลัง โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ในฐานะเป็น “เจ้าหนี้” ตามคำพิพากษาของศาลปกครองสูงสุด ได้ส่งหนังสือแจ้งผลการพิจารณาโดยสรุปว่าเมื่อศาลปกครองสูงสุดวินิจฉัยและมีคำสั่งแล้วว่า บมจ.ปตท. (ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔) และหน่วยงานที่เกี่ยวข้องได้ดำเนินการแบ่งแยกและโอนทรัพย์สินให้กระทรวงการคลังครบถ้วนแล้ว ดังนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ เห็นว่าการแบ่งแยกและโอนทรัพย์สินของ บมจ.ปตท. (ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔) ให้กระทรวงการคลังจึงเป็นอันเสร็จสิ้น และในวันที่ ๗ พฤษภาคม ๒๕๕๓ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ได้เสนอผลการพิจารณาต่อคณะรัฐมนตรี (ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑) และ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ รับทราบผลการดำเนินการของกระทรวงการคลังและกระทรวงพลังงานแล้วเมื่อวันที่ ๑๐ สิงหาคม ๒๕๕๓ รายละเอียดปรากฏตามรายงานของ สตง. เอกสารท้ายคำฟ้องหมายเลข ๗

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ภายหลังจากได้รับทราบรายงานของ สตง.แล้ว กลับมีความเห็นว่าการแบ่งแยกและโอนทรัพย์สินของ บมจ.ปตท. (ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔) ให้กระทรวงการคลังเสร็จสิ้นแล้วโดยไม่ติดตามหรือดำเนินการอย่างหนึ่งอย่างใดให้ บมจ.ปตท. (ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔) คืนทรัพย์สินส่วนที่ สตง.ได้ตรวจสอบพบว่ายังคืนไม่ครบถ้วน และไม่ปรากฏว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ได้ ส่งเรื่องให้สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาพิจารณาเพื่อให้ได้ข้อยุติ จึงมีการเสนอเรื่องร้องเรียนมายังคณะกรรมการการศึกษา ตรวจสอบเรื่องการทุจริตและเสริมสร้างธรรมาภิบาล วุฒิสภา ให้ตรวจสอบข้อเท็จจริงและผลักดันให้หน่วยงานราชการที่เกี่ยวข้องให้ปฏิบัติราชการอย่างมีธรรมาภิบาลต่อไป แต่ปรากฏว่า รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง (ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕) ก็เพิกเฉยไม่ดำเนินการแต่อย่างใด คณะกรรมการฯ จึงได้มีหนังสือถึงสำนักงานป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ (ป.ป.ช.) ขอให้พิจารณาดำเนินคดีกับผู้ที่เกี่ยวข้อง ปรากฏตามหนังสือเอกสารท้ายคำฟ้องหมายเลข ๘ ซึ่ง ป.ป.ช. ก็รับเรื่องไว้ดำเนินคดีกับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ (เอกสารเกี่ยวกับการดำเนินคดีกับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ผู้ฟ้องไม่สามารถขอหลักฐานจาก ป.ป.ช.ได้ เนื่องจากอยู่ระหว่างดำเนินการสืบสวนสอบสวน) การตรวจสอบข้อเท็จจริงของคณะกรรมการฯ ดังกล่าว ในเรื่องของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ยังไม่ได้ส่งรายงานการตรวจสอบของ สตง. ที่มีความเห็นแย้งเพื่อให้สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาพิจารณาให้ได้ข้อยุติตามมติคณะรัฐมนตรี (๑๘ ธันวาคม ๒๕๕๐) นั้น ข้าราชการผู้รับผิดชอบงานดังกล่าวได้ชี้แจงในที่ประชุมคณะกรรมการดังกล่าวว่า สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาไม่กล้าตีความ หรือให้ความเห็น เพราะความเห็นของสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาไม่เป็นที่ยุติ จะต้องไปยุติที่ศาล

ปกครองสูงสุด ที่จะชี้ขาด รายละเอียดปรากฏตามบันทึกการประชุม (หน้า มิ่งขวัญ ๓/๗) **เอกสารท้ายคำฟ้องหมายเลข ๙**

จากข้อเท็จจริงดังกล่าวข้างต้นจะเห็นได้ว่า ไม่มีภาคส่วนใดหรือองค์กรใดในองคาพยพแห่งรัฐนี้ที่จะชี้ขาดข้อเท็จจริงที่ว่า บมจ.ปตท. (ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔) แบ่งแยกทรัพย์สินในส่วนที่เป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดิน สิทธิการใช้ที่ดินเพื่อวางระบบการขนส่งปิโตรเลียมทางท่อคืนให้แก่รัฐ หรือ กระบวนการคลัง ครบถ้วนหรือไม่ นอกจากศาลนี้เท่านั้น เพราะหนังสือของสำนักงานการตรวจเงินแผ่นดิน**เอกสารท้ายคำฟ้องหมายเลข ๖** ส่งถึงศาลปกครองสูงสุดภายหลังจากที่ศาลมีคำสั่งร้องตาม**เอกสารท้ายคำฟ้องหมายเลข ๕** แล้ว และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ภายใต้อำนาจกำกับดูแลของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และที่ ๒ ซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ตามคำพิพากษาของศาลปกครองสูงสุดก็เพิกเฉยไม่ดำเนินการแต่อย่างใด ผู้ฟ้องคดีทั้งหมดซึ่งได้รับความเสียหายจากการกระทำหรืองดเว้นการกระทำของผู้ถูกฟ้องคดีทั้งห้าจึงมีความจำเป็นต้องฟ้องคดีนี้เพื่อขอให้ศาลได้โปรดได้โปรดวินิจฉัยชี้ขาด ซึ่งประเด็นที่ฟ้องคดีนี้เป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับสาธารณสมบัติของแผ่นดิน เกี่ยวข้องกับประโยชน์สาธารณะ ไม่ใช่ประเด็นแห่งคดีเดียวกันประเด็นแห่งคดีกับที่เคยฟ้องไว้ในคดีเดิมแล้ว ทั้งทรัพย์สินที่พิพาทในคดีนี้ที่จะได้บรรยายในฟ้องข้อ ๓. ก็ยังมีได้ถูกวินิจฉัยชี้ขาดใน**คำสั่งร้องเอกสารท้ายคำฟ้องหมายเลข ๕** แต่อย่างใด

ข้อ ๓. ทรัพย์สินที่ บมจ.ปตท. (ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔) ส่งคืนให้แก่รัฐ หรือ กระบวนการคลัง ไม่ครบถ้วน ที่ผู้ฟ้องคดีขอศาลได้โปรดมีคำวินิจฉัยชี้ขาดให้ บมจ.ปตท. (ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔) คืนแก่รัฐ หรือให้ ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งห้าร่วมกันแบ่งแยกทรัพย์สินกลับคืนมาเป็นของรัฐ ได้แก่ ทรัพย์สินของ ปตท. ที่เป็นระบบท่อส่งก๊าซบนบกและในทะเลที่เริ่มดำเนินการก่อนการแปรสภาพเป็น บมจ.ปตท. (ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔) ทั้งหมด และโครงการท่อส่งก๊าซธรรมชาติในทะเล แหล่งอาทิตย์-โรงแยกก๊าซธรรมชาติระยอง (ท่อเส้นที่ ๓) ที่มีการวางท่อในทะเลตั้งแต่ยังเป็น ปตท. ก่อนการแปรรูปเป็น บมจ.ปตท. (ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔) มีรายละเอียดดังนี้

๓.๑ ระบบท่อส่งก๊าซธรรมชาติบนบก จำนวน ๔ โครงการ คือ

๓.๑.๑ โรงแยกก๊าซธรรมชาติระยอง-โรงไฟฟ้าบางปะกง (ท่อสายประธาน) ความยาว ๑๐๔ กิโลเมตร ปีที่เริ่มดำเนินการ พ.ศ.๒๕๒๔

๓.๑.๒ โรงไฟฟ้าบางปะกง-โรงไฟฟ้าพระนครใต้ (ท่อสายประธาน) ความยาว ๕๗ กิโลเมตร ปีที่เริ่มดำเนินการ พ.ศ.๒๕๒๔

๓.๑.๓ บางพลี-สระบุรี (ท่อสายประธาน) ความยาว ๙๙ กิโลเมตร ปีที่เริ่มดำเนินการ พ.ศ.๒๕๒๔

๓.๑.๔ แหล่งน้ำพอง-โรงไฟฟ้าน้ำพอง ความยาว ๓.๕ กิโลเมตร ปีที่เริ่มดำเนินการ พ.ศ.๒๕๓๓

๓.๑.๕ โรงแยกก๊าซธรรมชาติระยอง-โรงไฟฟ้าบางปะกง (ท่อคู่ขนาน) ความยาว ๑๐๕ กิโลเมตร ปีที่เริ่มดำเนินการ พ.ศ.๒๕๓๙

๓.๑.๖ บางปะกง-โรงไฟฟ้าวังน้อย (ท่อคู่ขนาน) ความยาว ๑๐๑ กิโลเมตร ปีที่เริ่มดำเนินการ พ.ศ.๒๕๓๙ คืบมาแล้วบางส่วน (คืนเฉพาะท่อส่วนที่อยู่ใต้ที่ดินที่เวนคืนและที่ดินที่ได้มาจากการรอนสิทธิของเอกชน ส่วนท่อที่สร้างบนที่ดินสาธารณะเช่นป่า แม่น้ำ ถนนหลวง ฯลฯ ยังไม่คืน) ตามคำร้องเอกสารท้ายคำฟ้องหมายเลข ๖ ขอให้คืนให้ครบทั้งระบบ

๓.๑.๗ ท่อส่งก๊าซธรรมชาติจากชายแดนไทยและสหภาพเมียนมาร์-โรงไฟฟ้าราชบุรี ความยาว ๒๓๘ กิโลเมตร ปีที่เริ่มดำเนินการ พ.ศ.๒๕๔๑ คืบมาแล้วบางส่วน ตามคำร้องเอกสารท้ายคำฟ้องหมายเลข ๖ ขอให้คืนให้ครบทั้งระบบ

๓.๑.๘ ราชบุรี-วังน้อย ความยาว ๑๕๔ กิโลเมตร ปีที่เริ่มดำเนินการ พ.ศ.๒๕๔๓ คืบมาแล้วบางส่วนตามคำร้องเอกสารท้ายคำฟ้องหมายเลข ๖ ขอให้คืนให้ครบทั้งระบบ

๓.๒ ระบบท่อส่งก๊าซธรรมชาติในทะเล จำนวน ๔ โครงการ คือ

๓.๒.๑ เอรಾವัด-โรงแยกก๊าซธรรมชาติระยอง (ท่อสายประธาน) ความยาว ๔๑๕ กิโลเมตร ปีที่เริ่มดำเนินการ พ.ศ.๒๕๒๔

๓.๒.๒ แหล่งบงกช-เอราวัด (ท่อสายประธาน) ความยาว ๑๗๑ กิโลเมตร ปีที่เริ่มดำเนินการ พ.ศ.๒๕๓๙

๓.๒.๓ เอรಾವัด-โรงแยกก๊าซธรรมชาติระยอง (ท่อคู่ขนาน) ความยาว ๔๑๘ กิโลเมตร ปีที่เริ่มดำเนินการ พ.ศ.๒๕๓๙ - ๒๕๔๐

๓.๒.๔ เอรಾವัด-โรงไฟฟ้าขนอม ความยาว ๑๖๑ กิโลเมตร ปีที่เริ่มดำเนินการ พ.ศ. ๒๕๓๙

๓.๓ โครงการก่อสร้างถนนชาติในทะเล แหล่งอาทิตย์-โรงแยกก๊าซธรรมชาติ ระยะของ (ท่อเส้นที่ ๓) ความยาว ๖๐๖ กิโลเมตร เริ่มดำเนินการปี ๒๕๕๐ แต่มีการวางท่อก๊าซในทะเลที่เป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินซึ่งเป็นการใช้อำนาจมหาชนของรัฐมาตั้งแต่ยังเป็น ปตท.

รายละเอียดทรัพย์สินตามข้อ ๓.๑ - ๓.๓ ปราบปรามข้อมูลเกี่ยวกับระบบท่อส่งก๊าซธรรมชาติเฉพาะระบบที่สำคัญ ณ ปัจจุบัน ของ บมจ.ปตท. (ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔) ในแบบ ๕๖-๑ ประจำปี ๒๕๕๔ ส่วนที่ ๑ หน้าที่ ๖๐-๖๑ ส่วนทรัพย์สินตามข้อ ๓.๓ ขอศาลมีคำวินิจฉัยว่าเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินหรือไม่ ตามหนังสือของกระทรวงการคลัง ฉบับลงวันที่ ๑๑ มิถุนายน ๒๕๕๑ (วรรคแรก) เอกสารท้ายคำฟ้องหมายเลข ๑๐ และ ๑๑

นอกจากนี้ ผู้ถูกฟ้องคดีจะต้องร่วมกันแบ่งแยกที่ดินที่ได้มาจากการเวนคืน และการโอนสิทธิของเอกชนในโครงการที่ปรากฏตามข้อ ๓.๑.๑ - ๓.๑.๕ และ ๓.๒ ให้แก่กระทรวงการคลังด้วย ทั้งนี้ที่ดินในโครงการตามคำฟ้องข้อ ๓.๑.๖ - ๓.๑.๘ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ได้คืนให้แก่กระทรวงการคลังตามคำพิพากษาของศาลปกครองสูงสุดแล้วดังที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ได้รายงานต่อศาลปกครองสูงสุดตามคำร้องเอกสารท้ายคำฟ้องหมายเลข ๕ (คืนเฉพาะที่ดินและท่อก๊าซใต้ที่ดินที่คืนเท่านั้น ส่วนท่อก๊าซที่ตั้งบนที่ดินสาธารณะหรือที่ดินอื่นไม่ได้คืน) รายละเอียดการคืนทรัพย์สินของ บมจ.ปตท. (ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔) ปรากฏตามข้อมูลระบบท่อส่งก๊าซธรรมชาติและระบบท่อบางส่วนที่แบ่งแยกให้กระทรวงการคลัง (เอกสารท้ายคำฟ้องหมายเลข ๑๒)

ข้อ ๔. เหตุผลที่ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าทรัพย์สินตามข้อ ๓. เป็นทรัพย์สินที่ บมจ.ปตท. (ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔) จะต้องคืนให้แก่รัฐ หรือ กระทรวงการคลัง ตามคำพิพากษาของศาลปกครองสูงสุดที่อ้างถึงการให้แบ่งแยกทรัพย์สินในส่วนที่เป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดิน สิทธิการใช้ที่ดินเพื่อวางระบบการขนส่งปิโตรเลียมทางท่อ มีดังนี้

๔.๑ ศาลปกครองสูงสุดในคดีที่อ้างถึงนั้น ได้มีคำวินิจฉัยในหน้าที่ ๘๒ - ๘๓ ว่า “ส่วนทรัพย์สินที่เป็นท่อส่งก๊าซธรรมชาติและอุปกรณ์ที่ประกอบกันเป็นระบบท่อส่งก๊าซธรรมชาติ นั้น ถือเป็นทรัพย์สินที่ได้มาจากการที่ ปตท. ซึ่งเป็นองค์การของรัฐใช้อำนาจมหาชนของรัฐเหนือที่ดินเอกชน ตามมาตรา ๓๐ วรรคหนึ่ง (๑) และ (๒) แห่งพระราชบัญญัติการปิโตรเลียมแห่งประเทศไทย พ.ศ.๒๕๒๑ และจ่ายเงินทดแทนโดยใช้เงินของ ปตท. ให้แก่เจ้าของหรือผู้มีสิทธิครอบครองที่ดิน ทรัพย์สินดังกล่าวจึงเป็นทรัพย์สินของรัฐที่ใช้เพื่อประโยชน์ในกิจการ

ปิโตรเลียม อันเป็นกิจการของรัฐโดยเฉพาะ ซึ่งแม้ว่าการวางท่อส่งก๊าซธรรมชาติทั้ง ๓ โครงการดังกล่าว จะมีได้ตกเป็นส่วนควบของที่ดิน ดังเช่นในกรณีปลูกตึกลงในที่ดินที่เช่าผู้อื่นเป็นการชั่วคราวซึ่งไม่เป็นส่วนควบของที่ดินตามมาตรา ๑๔๖ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ก็ตาม เมื่อข้อเท็จจริงฟังได้ว่า การวางระบบท่อส่งก๊าซธรรมชาติต้องมีการกำหนดเขตระบบการวางท่อและเครื่องหมายแสดงเขตระบบโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษาตามมาตรา ๓๐ แห่งพระราชบัญญัติการปิโตรเลียมแห่งประเทศไทย พ.ศ.๒๕๒๑ แสดงว่า มีการกำหนดแนวเขตระบบท่อส่งก๊าซธรรมชาติไว้แน่นอน และการวางท่อส่งก๊าซธรรมชาติต้องขุดลึกลงไปจากพื้นดินกว่า ๒ เมตร อีกทั้งต้องฝังให้ติดตรงตราบถาวรหรือประกอบเป็นอันหนึ่งอันเดียวกับที่ดิน โดยต้องมีมาตรฐานความปลอดภัยสูง จึงไม่อาจวางให้อยู่เหนือพื้นดินเหมือนอย่างระบบการวางท่อน้ำประปาโดยทั่วไป ท่อส่งก๊าซธรรมชาติจึงมีลักษณะเป็นทรัพย์สินอันติดอยู่กับที่ดินในลักษณะติดตรงถาวรเป็นการถาวร ซึ่งเคลื่อนย้ายไม่ได้โดยง่ายเนื่องจากเขตระบบท่อส่งก๊าซธรรมชาติถูกกำหนดโดยกฎหมายแล้ว จึงเป็นอสังหาริมทรัพย์ ตามมาตรา ๑๓๙ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ดังนั้น ทรัพย์สินที่เป็นท่อส่งก๊าซธรรมชาติและอุปกรณ์ที่ประกอบกันเป็นระบบท่อส่งก๊าซธรรมชาติ รวมถึงทรัพย์สินที่ประกอบกันเป็นระบบขนส่งปิโตรเลียมทางท่อ เช่น ท่อส่งน้ำมัน ซึ่งใช้อำนาจมหาชนของรัฐดำเนินการเช่นเดียวกับระบบท่อส่งก๊าซธรรมชาติ จึงเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินประเภททรัพย์สินที่ใช้เพื่อประโยชน์ของแผ่นดินโดยเฉพาะ ตามมาตรา ๑๓๐๔ (๓) ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ มีหน้าที่ต้องโอนทรัพย์สินดังกล่าวกลับไปเป็นของกระทรวงการคลังตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๒๔ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติทุนรัฐวิสาหกิจ พ.ศ.๒๕๔๒ เช่นเดียวกับกรณีการโอนที่ดินที่ได้มาจากการเวนคืนอสังหาริมทรัพย์ให้แก่กระทรวงการคลัง”

จากคำวินิจฉัยของศาลปกครองสูงสุดข้างต้นจะเห็นได้ว่า “ระบบท่อส่งก๊าซธรรมชาติ” เป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดิน เพราะองค์ประกอบ ๒ ประการ คือ ประการแรก มีการใช้อำนาจมหาชน ตามมาตรา ๓๐ แห่งพระราชบัญญัติการปิโตรเลียมแห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๒๑ ประการที่สอง มีการใช้เงินของ ปตท. (ไม่ใช่เงินของ บมจ. ปตท. ตามคำวินิจฉัยนี้ถ้าเป็นเงินของ บมจ.ปตท.ก็ไม่ใช่สาธารณสมบัติของแผ่นดิน) ดังนั้น ระบบท่อส่งก๊าซธรรมชาติทุกระบบที่มีการกำหนดเขตระบบการวางท่อและเครื่องหมายแสดงเขตระบบโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษาตามมาตรา ๓๐ แห่งพระราชบัญญัติการปิโตรเลียมแห่งประเทศไทย พ.ศ.๒๕๒๑ และใช้เงินของ ปตท. จึงตกเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดิน ไม่ใช่ท่อส่งก๊าซธรรมชาติเพียง ๓ โครงการที่กล่าวถึงในคำพิพากษาของศาลปกครองสูงสุดดังกล่าวเท่านั้น ประกอบกับ ศาลปกครองสูงสุดใช้

คำว่า “ระบบท่อส่งก๊าซธรรมชาติ” ซึ่งผู้ฟ้องคดีเห็นว่าคำว่า “ระบบ” หมายถึง ทรัพย์สินทั้งหมดที่ทำให้การขนส่งก๊าซธรรมชาติทำงานได้ และเป็นอสังหาริมทรัพย์ที่ไม่อาจจะแบ่งแยกได้ ซึ่งตามคำฟ้องข้อ ๓. ผู้ฟ้องคดีขอศาลพิจารณาคำพิพากษาให้ผู้ถูกฟ้องคดีส่งคืนระบบท่อส่งก๊าซธรรมชาติทั้งเส้นตลอดสายจากจุดหนึ่งไปยังอีกจุดหนึ่งทุกโครงการที่เริ่มดำเนินการก่อนการแปรสภาพเป็นบริษัทมหาชน ไม่ใช่การส่งคืนท่อส่งก๊าซธรรมชาติเฉพาะบางส่วนดังที่ บมจ.ปตท. (ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔) ได้ดำเนินการมา เพราะการคืนท่อส่งก๊าซบางส่วนจะทำให้ระบบการขนส่งก๊าซธรรมชาติทำงานไม่ได้

นอกจากนี้ ตามประกาศคณะกรรมการนโยบายพลังงานแห่งชาติฉบับที่ ๑ พ.ศ.๒๕๔๔ ให้คำนิยามของระบบท่อส่งก๊าซว่า “ระบบท่อส่งก๊าซ” หมายความว่า ระบบท่อที่ใช้ในการรับส่งก๊าซจากแหล่งผลิตก๊าซ หรือจุดจ่ายก๊าซจนถึงระบบจำหน่ายก๊าซ อุปกรณ์สื่อสารและควบคุมอัตโนมัติ เครื่องมือตรวจสอบภายในท่อ มาตรฐานปริมาณและคุณภาพ อุปกรณ์วัดค่าความร้อน อุปกรณ์ปรับความดัน วาล์วปิดเปิด สถานีเพิ่มความดัน หน่วยบำบัดและควบคุมคุณภาพก๊าซ สถานีวาล์วปิดเปิด สถานีจ่ายก๊าซ และท่อที่เชื่อมระหว่างอุปกรณ์ต่างๆ หรือสิ่งอื่นอันเป็นอุปกรณ์แก่การส่งก๊าซ ปรากฏตามประกาศฯ (เอกสารท้ายคำฟ้องหมายเลข ๑๓) ดังนี้ จึงเห็นได้ว่าระบบท่อส่งก๊าซธรรมชาติที่ศาลปกครองสูงสุดมีคำพิพากษาก็จะต้องตีความให้ครอบคลุมถึงระบบท่อส่งก๊าซตามนิยามของคณะกรรมการนโยบายพลังงานแห่งชาติด้วย

๔.๒ โครงการวางท่อส่งก๊าซธรรมชาติทุกโครงการมีการใช้อำนาจมหาชนในการวางระบบท่อ คือ พระราชบัญญัติการปิโตรเลียมแห่งประเทศไทย พ.ศ.๒๕๒๑

มาตรา ๓๐ ในการขนส่งปิโตรเลียมทางท่อ ให้ ปตท. มีอำนาจ

(๑) กำหนดเขตระบบการส่งปิโตรเลียมทางท่อตามความจำเป็น โดยได้รับความเห็นชอบจากรัฐมนตรี

(๒) วางระบบการขนส่งปิโตรเลียมทางท่อไปได้ เหนือ ตาม หรือ ข้ามที่ดินของบุคคลใดๆ

(๓) รื้อถอนอาคาร โรงเรือนหรือทำลายสิ่งอื่นที่สร้างหรือทำขึ้นหรือทำลาย หรือตัดฟันต้นไม้ หรือรากของต้นไม้ หรือพืชผลในเขตระบบการขนส่งปิโตรเลียมทางท่อ

ในการประการตาม (๑) ให้รัฐมนตรีประกาศเขตระบบการขนส่งปิโตรเลียมทางท่อ และเครื่องหมายแสดงเขตในราชกิจจานุเบกษา และให้ ปตท. ปิดประกาศเขตระบบการขนส่ง

ปิโตรเลียมทางท่อไว้ ณ ที่ทำการเขตหรืออำเภอแห่งท้องที่นั้น กับให้จัดทำเครื่องหมายแสดงไว้ในบริเวณดังกล่าวตามระเบียบที่รัฐมนตรีประกาศกำหนด

ก่อนที่จะดำเนินการตาม (๒) หรือ (๓) ให้ ปตท. แจกเป็นหนังสือให้เจ้าของหรือผู้ครอบครองทรัพย์สินที่เกี่ยวข้องทราบ และให้นำมาตรา ๒๙ วรรคหนึ่ง (๒) มาใช้บังคับโดยอนุโลม แต่เจ้าของหรือผู้ครอบครองทรัพย์สินนั้นอาจยื่นคำร้องแสดงเหตุที่ไม่สมควรทำเช่นนั้นไปยังคณะกรรมการเพื่อวินิจฉัยภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับหนังสือแจ้งคำวินิจฉัยของคณะกรรมการให้เป็นที่สุด

มาตรา ๓๓ ในเขตรบบการขนส่งปิโตรเลียมทางท่อ ไม่ว่าจะบนบกหรือนำน้ำหรือใต้พื้นท้องน้ำ หรือพื้นท้องทะเล ห้ามมิให้ผู้ใดปลูกสร้าง อาคาร โรงเรือน ต้นไม้ หรือสิ่งอื่นใด ติดตั้งสิ่งใด เจาะหรือขุดพื้นดิน ถมดิน ทิ้งสิ่งของ หรือกระทำการด้วยประการใดๆ ที่อาจทำให้เกิดอันตรายหรือเป็นอุปสรรคแก่ระบบการขนส่งปิโตรเลียมทางท่อ เว้นแต่จะได้รับอนุญาตเป็นหนังสือจาก ปตท.....

มาตรา ๓๔ ในกรณีมีการประกาศกำหนดเขตรบบขนส่งปิโตรเลียมทางท่อ ของ ปตท. ในแม่น้ำ ลำคลอง ทะเล หรือ ทางสัญจรทางน้ำแห่งใด ไม่ว่าจะอยู่ในอาณาจักรหรือไม่ ห้ามมิให้ผู้ใดทอดสมอเรือหรือเกาสมอ หรือลากแห อวน หรือเครื่องจับสัตว์น้ำอย่างใดๆ ในเขตเหล่านั้น

มาตรา ๓๕ เพื่อประโยชน์แห่งความปลอดภัย ให้ ปตท. มีอำนาจทำลายหรือตัดฟัน ต้น กิ่ง รากของต้นไม้ หรือสิ่งอื่นใดที่อยู่ใกล้เขตรบบการขนส่งปิโตรเลียมทางท่อ....

โดยรัฐมนตรีว่าการกระทรวงอุตสาหกรรมจะอาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๓๐ แห่งพระราชบัญญัติการปิโตรเลียมแห่งประเทศไทย พ.ศ.๒๕๒๑ **ประกาศกำหนดเขตรบบการขนส่งปิโตรเลียมทางท่อ ในทะเลและบนบกในท้องที่ที่ท่อพาดผ่าน** (โดยบริเวณท่อทางทะเล จะมีความกว้างของเขต ๒,๐๐๐ เมตร ตลอดแนวความยาวของท่อทางทะเล) ดังปรากฏตามพระราชบัญญัติการปิโตรเลียมแห่งประเทศไทย และประกาศกระทรวง **(เอกสารท้ายคำฟ้อง หมายเลข ๑๔ และ ๑๕)**

โครงการระบบท่อส่งก๊าซธรรมชาติทุกโครงการจึงเกิดด้วยอำนาจมหาชน โครงการที่ดำเนินการขณะที่เป็นการปิโตรเลียมแห่งประเทศไทย (ปตท.) ซึ่งเป็นองค์การของรัฐ เงินที่ใช้ดำเนินการก็เป็นเงินของรัฐ ทรัพย์สินที่สร้างขึ้น จึงเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินประเภททรัพย์สินที่ใช้เพื่อประโยชน์ของแผ่นดินตามมาตรา ๑๓๐๔(๓) แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและ

พาณิชย์ ตามคำพิพากษาของศาลปกครองสูงสุด ดังนั้น โครงการระบบท่อส่งก๊าซธรรมชาติที่เกิดขึ้นก่อนการแปรรูป ปตท. เป็น บมจ.ปตท. (ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔) วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๔๔ ตามข้อ ๓.๑ และ ๓.๒ ที่เริ่มดำเนินการก่อนวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๔๔ จึงเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินทั้งสิ้น ส่วนข้อ ๓.๓ โครงการท่อส่งก๊าซธรรมชาติในทะเล แหล่งอาทิตย์-โรงแยกก๊าซธรรมชาติระยอง (ท่อเส้นที่ ๓) มีการวางท่อก๊าซในทะเลที่เป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินซึ่งเป็นการใช้อำนาจมหาชนของรัฐมาตั้งแต่ยังเป็น ปตท. แต่มาเริ่มดำเนินงานในปี พ.ศ.๒๕๕๐ ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าเข้าหลักเกณฑ์ที่ว่าใช้อำนาจกฎหมายมหาชน และสร้างด้วยเงินของรัฐ จึงเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินเช่นกัน

๔.๓ ระบบท่อส่งก๊าซธรรมชาติในทะเล นอกจากอาศัยอำนาจมหาชนตามพระราชบัญญัติการปิโตรเลียมแห่งประเทศไทย พ.ศ.๒๕๒๑ แล้ว ยังอาศัยอำนาจมหาชนที่เป็นกฎหมายระหว่างประเทศเกี่ยวกับ อาณาเขตทางทะเลของรัฐในไหล่ทวีป รัฐจะมีไหล่ทวีปได้ไม่เกิน ๒๐๐ ไมล์ทะเล และสิทธิอธิปไตยในเรื่องที่ใช้ประโยชน์จากไหล่ทวีปได้กลายเป็นกฎหมายจารีตประเพณีมีผลบังคับได้กับทุกรัฐแล้ว ระบบท่อส่งก๊าซธรรมชาติในทะเลตามข้อ ๓.๒ และ ๓.๓ สร้างและวางในไหล่ทวีปของประเทศไทยซึ่งเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินที่ประชาชนคนไทยใช้ร่วมกัน ซึ่งสอดคล้องกับหนังสือของกระทรวงการคลัง ฉบับลงวันที่ ๑๑ มิถุนายน ๒๕๕๑ (วรรคแรก) **เอกสารท้ายคำฟ้องหมายเลข ๑๑**

๔.๔ เหตุผลตามความเห็นของสำนักงานการตรวจเงินแผ่นดิน (สตง.) ในรายงาน **เอกสารท้ายคำฟ้องหมายเลข ๗** หน้าที่ ๒๒ - ๒๔ ความว่า

๔.๔.๑ จากการตรวจสอบของ สตง. พบว่า ระบบท่อส่งก๊าซธรรมชาติบนบก มีแนวเขตผ่านที่ดิน ๔ ประเภท คือ ๑.ที่ดินที่ได้จากการเวนคืน ๒.ที่ดินที่ได้จากการรอนสิทธิ ๓. ที่ดินที่ได้จากการซื้อ ๔.ที่ดินที่ได้จากการเช่า แต่ บมจ.ปตท. (ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔) แบ่งแยกและส่งคืนให้แก่กระทรวงการคลัง (ตามคำฟ้องข้อ ๓.๑.๖ ถึง ๓.๑.๘) เพียง ๒ ประเภท คือ ที่ดินที่ได้จากการเวนคืน และที่ดินที่ได้จากการรอนสิทธิเท่านั้น ซึ่ง สตง.เห็นว่า ระบบท่อส่งก๊าซธรรมชาติบนบกที่ผ่านที่ดินที่ การปิโตรเลียมแห่งประเทศไทย (ปตท.) ได้มาจากการซื้อและขอเช่าเป็นประโยชน์ในการวางท่อขนส่งปิโตรเลียมอันเป็นการใช้อำนาจตามมาตรา ๓๓ แห่งพระราชบัญญัติการปิโตรเลียมแห่งประเทศไทย พ.ศ.๒๕๒๑ ดังนั้น ระบบท่อส่งก๊าซธรรมชาติที่ผ่านที่ดินที่ ปตท. ได้มาจากการซื้อและขอเช่าจึงเข้าข่ายที่ต้องส่งคืนให้ กระทรวงการคลัง

และในส่วนขอระบบทอส่งก๊าซบนบกที่ บมจ.ปตท.แบ่งแยกโดยวิธีคำนวณอัตราส่วน (Portion) สดง.เห็นว่าเป็นวิธีการที่ไม่สอดคล้องกับคำพิพากษาของศาลปกครองสูงสุด เนื่องจาก ระบบทอส่งก๊าซธรรมชาติถือว่าเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินตามมาตรา ๑๓๐๔ (๓) แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ เข้าข่ายต้องโอนให้กระทรวงการคลังทั้งระบบ

๔.๔.๒ ระบบทอส่งก๊าซธรรมชาติในทะเลโดยเฉพาะโครงการทอบางปะกง-วังน้อย เป็นโครงการที่มีการวางระบบขนส่งปิโตรเลียมทางท่อของการปิโตรเลียมแห่งประเทศไทย (ปตท.) เป็นการใช้อำนาจมหาชนตามพระราชบัญญัติการปิโตรเลียมแห่งประเทศไทย พ.ศ.๒๕๒๑ จึงเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินประเภททรัพย์สินที่ใช้เพื่อประโยชน์ของแผ่นดินตามมาตรา ๑๓๐๔(๓) แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ จึงเห็นว่าระบบทอในทะเลของโครงการทอบางปะกง-วังน้อย เข้าข่ายที่ บมจ.ปตท. (ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔) ต้องส่งคืนให้กระทรวงการคลัง

๔.๔.๓ โครงการขนส่งปิโตรเลียมทางท่อที่ไม่ได้ปรากฏชื่อในคำพิพากษาของศาลปกครองสูงสุด แต่ดำเนินการ “ก่อน” เป็น บมจ.ปตท. (ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔) หากโครงการนั้น เป็นการใช้อำนาจมหาชนเห็นว่าทรัพย์สินที่เกิดขึ้นจากการดำเนินการนี้ย่อมจะต้องส่งคืนทรัพย์สินให้แก่กระทรวงการคลังทุกงานหรือทุกโครงการ

๔.๕ นอกจากนี้ บมจ.ปตท. (ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔) ได้เขียนในหนังสือชี้ชวนเสนอขายหุ้นสามัญต่อประชาชนทั่วไป ซึ่งมีผลบังคับใช้วันที่ ๙ พฤศจิกายน ๒๕๔๔ ส่วนที่ ๒ หัวข้อที่ ๑ ปัจจัยความเสี่ยง ข้อ ๑.๑๘ มีข้อความว่า “...ทรัพย์สินของ บมจ.ปตท.ในระบบการขนส่งปิโตรเลียมทางท่อ เป็นทรัพย์สินที่ไม่อยู่ในความรับผิดชอบแห่งบังคับคดี นอกจากนี้ ตามกฎหมายไทยทรัพย์สินของรัฐบาลไม่อาจถูกยึดหรือบังคับคดีไม่ว่าก่อนหรือหลังมีคำพิพากษา...” ย่อมหมายความว่า บมจ.ปตท. (ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔) ยอมรับว่า ระบบการขนส่งปิโตรเลียมทางท่อ เป็นทรัพย์สินของรัฐบาล จึงไม่อยู่ในความรับผิดชอบแห่งบังคับคดี รายละเอียดปรากฏตามหนังสือชี้ชวน (ส่วนที่ ๒ หน้าที่ ๑๓) (เอกสารท้ายคำฟ้องหมายเลข ๑๖)

ข้อ ๕. การที่ บมจ.ปตท. (ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔) ไม่คืนทรัพย์สินในส่วนที่เป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดิน สิทธิการใช้ที่ดินเพื่อวางระบบการขนส่งปิโตรเลียมทางท่อคืนให้แก่รัฐ หรือกระทรวงการคลัง ให้ครบถ้วน และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ถึงที่ ๓ และที่ ๕ ก็ไม่ดำเนินอย่างหนึ่งอย่างใดให้ได้ทรัพย์สินกลับคืนมาเป็นของรัฐ เพื่อประโยชน์ร่วมกันของประชาชนในประเทศ ย่อมทำให้ประชาชนผู้ใช้ก๊าซธรรมชาติในประเทศได้รับความเดือดร้อนเสียหายอย่างร้ายแรง กล่าวคือ

๕.๑ ทำให้รัฐขาดรายได้ที่จะนำมาพัฒนาประเทศให้ประชาชนทุกคนรวมทั้งผู้ฟ้องคดีทั้งหมดได้มีการกินดีอยู่ดี รายได้ที่กล่าวถึงคือ ค่าบริการส่งก๊าซธรรมชาติผ่านระบบท่อส่งก๊าซ (ค่าผ่านท่อก๊าซ) ซึ่งหาก บมจ.ปตท.(ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔) คืนทรัพย์สินตามข้อ ๓. ทั้งหมดให้แก่รัฐ หรือ กระทรวงการคลัง กระทรวงการคลังก็จะเป็นผู้เก็บค่าผ่านท่อ แต่ บมจ.ปตท.(ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔) ไม่ได้คืนทรัพย์สินส่วนนี้ให้แก่รัฐ และนำทรัพย์สินส่วนนี้ไปใช้ประโยชน์ของตนเองโดยเรียกเก็บค่าผ่านท่อก๊าซ ซึ่งค่าผ่านท่อก๊าซนี้ถูกนำไปรวมกับราคาจำหน่ายก๊าซธรรมชาติแก่ผู้บริโภคทุกๆ คน กล่าวคือ สำนักงานคณะกรรมการนโยบายพลังงานแห่งชาติฉบับที่ ๑ พ.ศ.๒๕๔๔ ได้ประกาศหลักเกณฑ์การกำหนดราคาก๊าซธรรมชาติและอัตราค่าบริการส่งก๊าซธรรมชาติ ไว้ **ตามเอกสารท้ายคำฟ้องหมายเลข ๑๓** โดยกำหนดราคาก๊าซธรรมชาติสำหรับซื้อขายก๊าซที่มีความแน่นอนให้ใช้สูตรการคำนวณ ดังต่อไปนี้

$$P = [(๑ + M) \times WH] + T$$

โดย P หมายถึง ราคาก๊าซ (ต้นทุน) มีหน่วยเป็นบาทต่อล้านบีทียู

M หมายถึง ค่าตอบแทนในการจัดหาและจำหน่ายก๊าซ (กำหนดตามประเภทผู้ใช้ คือ กฟผ. และผู้ผลิตไฟฟ้าอิสระ คิดอัตราร้อยละ ๑.๗๕ ของราคาเฉลี่ยของเนื้อก๊าซ แต่ต้องไม่สูงกว่า ๒.๑๕๒๕ บาทต่อล้านบีทียู ส่วนผู้ผลิตไฟฟ้ารายเล็ก คิดอัตราร้อยละ ๙.๓๓ บาท ของราคาเฉลี่ยเนื้อก๊าซแต่ต้องไม่สูงกว่า ๑๑.๔๗๕๙ บาทต่อล้านบีทียู)

WH หมายถึง ราคาเฉลี่ยของเนื้อก๊าซที่ส่งเข้าระบบส่งก๊าซ มีหน่วยเป็นบาทต่อล้านบีทียู [แบ่งราคาเฉลี่ยเป็น ๒ ราคา ราคาที่ ๑ (Pool ๑) เป็นก๊าซสำหรับโรงแยกก๊าซของปตท. ประกอบด้วยก๊าซจากอ่าวไทย ราคาที่ ๒ (Pool๒) ขายให้แก่ การไฟฟ้าฝ่ายผลิต (กฟผ.) และผู้ใช้รายอื่น เป็นก๊าซที่เหลือจากโรงแยกก๊าซและก๊าซจากสหภาพพม่าแหล่งยาดานาและเยตากูน และก๊าซธรรมชาติเหลว

T หมายถึง อัตราค่าบริการส่งก๊าซ มีหน่วยเป็นบาทต่อล้านบีทียู ตามหลักการของต้นทุนสำหรับการให้บริการในลักษณะกิจการสาธารณูปโภค ประกอบด้วย ๒ ส่วน คือ ค่าบริการส่วนของต้นทุนคงที่ (Demand Charge หรือ Td) แบ่งอัตราเรียกเก็บเป็น ๓ พื้นที่ พื้นที่ ๑ (Zone๑) ระบบท่อก๊าซธรรมชาตินอกชายฝั่งที่ระยอง พื้นที่ ๒ (Zone๒) ระบบท่อก๊าซนอกชายฝั่งที่ชนอม พื้นที่ ๓ (Zone๓) ระบบท่อก๊าซบนฝั่ง + ต้นทุนผันแปร (Commodity Charge หรือ Tc) (T = Td + Tc)

ในราคาขายปลีกก๊าซธรรมชาติจะประกอบด้วย ราคาก๊าซ(ต้นทุน) + ค่าใช้จ่ายในการดำเนินการ หรือ ราคาขายปลีก = $[(1 + M) \times WH] + T +$ ค่าใช้จ่ายในการดำเนินการ ซึ่ง บมจ.ปตท. (ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔) ใช้สูตรคำนวณราคาก๊าซ NGV ที่ขาย ดังนี้

$$\text{ราคาขายปลีก} = [(1 + M) \times WH_{\text{pool2}}] + T_{\text{dzone1+3}} + T_c + \text{ค่าใช้จ่ายในการดำเนินการ}$$

โดย $T_{\text{dzone1+3}}$ หมายถึง ค่าบริการส่วนของต้นทุนคงที่ (Demand Charge) สำหรับระบบท่อในทะเล (Zone ๑) และ ระบบท่อบนฝั่ง (Zone ๓) ซึ่ง $T_{\text{dzone1+3}} = ๒๐.๖๖$ บาทต่อล้านปีที่ยู

T_c หมายถึง ค่าบริการส่วนของต้นทุนผันแปร (Commodity Charge) ซึ่ง $T_c = ๑.๑๑$ บาทต่อล้านปีที่ยู

ปรากฏตามการกำหนดหลักเกณฑ์การคำนวณราคา NGV (เอกสารท้ายคำฟ้องหมายเลข ๑๗)

โดย บมจ.ปตท. (ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔) มีรายงานแบบ ๕๖-๑ ประจำปี ๒๕๕๔ ระบุว่า อัตราค่าผ่านท่อในส่วนของ Demand Charge โซน ๑ ระบบท่อส่งก๊าซธรรมชาตินอกชายฝั่งที่ระยอง ๘.๕๘๘๙ บาทต่อล้านปีที่ยู โซน ๓ ระบบท่อส่งก๊าซธรรมชาติบนฝั่ง ๑๒.๐๖๕๔ บาทต่อล้านปีที่ยู อัตราค่าผ่านท่อในส่วนของ Commodity Charge พื้นที่ ๑ ถึง ๓ คือ ๑.๑๕๗๕ บาทต่อล้านปีที่ยู(ใกล้เคียงกับข้อมูลตามเอกสารท้ายคำฟ้องหมายเลข ๑๗) ดังนั้น จะเห็นได้ว่า บมจ.ปตท. (ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔) คิดค่าผ่านท่อ (ค่าบริการส่งก๊าซผ่านระบบท่อ) สำหรับ กฟผ. และผู้ใช้ก๊าซภาคครัวเรือนภาคขนส่ง เพราะอยู่ในเขตที่ต้องใช้บริการส่งก๊าซโซน ๑ นอกชายฝั่งที่ระยองและโซน ๓ บนฝั่ง ที่ ๒๑.๗๗ บาทต่อล้านปีที่ยู และได้ระบุอีกว่าปริมาณการส่งก๊าซธรรมชาติให้ลูกค้าในกลุ่มต่างๆ ในปี ๒๕๕๒ รวม ๓,๕๖๔ ล้านลูกบาศก์ฟุตต่อวัน (เป็นลูกค้าโรงแยกก๊าซธรรมชาติ ๕๙๙ ล้านลูกบาศก์ฟุตต่อวัน) ปี ๒๕๕๓ รวม ๔,๐๔๐ ล้านลูกบาศก์ฟุตต่อวัน (เป็นลูกค้าโรงแยกก๊าซธรรมชาติ ๖๕๐ ล้านลูกบาศก์ฟุตต่อวัน) และ ปี ๒๕๕๔ รวม ๔,๑๔๗ ล้านลูกบาศก์ฟุตต่อวัน (เป็นลูกค้าโรงแยกก๊าซธรรมชาติ ๘๖๗ ล้านลูกบาศก์ฟุตต่อวัน) โดยปริมาณก๊าซธรรมชาติคำนวณ ณ ค่าความร้อน ๑,๐๐๐ บีทียู ต่อ ๑ ลูกบาศก์ฟุต ปรากฏตามแบบ ๕๖-๑ ประจำปี ๒๕๕๔ ส่วนที่ ๑ หน้าที่ ๕๗-๕๘ (เอกสารท้ายคำฟ้องหมายเลข ๑๘) ดังนั้นจะเห็นได้ว่า

ปี ๒๕๕๒ มีการส่งก๊าซทางท่อ วันละ ๓,๕๖๔ ล้านลูกบาศก์ฟุต ยกเว้นการขนส่งก๊าซไปโรงแยกก๊าซธรรมชาติ ๕๙๙ ล้านลูกบาศก์ฟุต (เนื่องจากไม่ต้องเสียค่าบริการ โซน ๓) คิดเป็นวันละ ๒,๙๖๕ ล้านลูกบาศก์ฟุต (๑,๐๐๐ บีทียู ต่อ ๑ ลูกบาศก์ฟุต) หรือ ๒,๙๖๕,๐๐๐ ล้าน

ปีที่ยู หรือปีละ ๒,๙๖๕,๐๐๐ X ๓๖๕ = ๑,๐๘๒,๒๒๕,๐๐๐ ล้านปีที่ยู คิดค่าบริการส่งก๊าซทางท่อ (ค่าผ่านท่อ) ๒๑.๗๗ บาท ต่อล้านปีที่ยู รวมเป็นค่าผ่านท่อ = ๒๑.๗๗ X ๑,๐๘๒,๒๒๕,๐๐๐ = ๒๓,๕๖๐,๐๓๘,๒๕๐ บาท

ปี ๒๕๕๓ มีการส่งก๊าซทางท่อ วันละ ๔,๐๔๐ ล้านลูกบาศก์ฟุต ยกเว้นการขนส่งก๊าซไปโรงแยกก๊าซธรรมชาติ ๖๕๐ ล้านลูกบาศก์ฟุต คิดเป็นวันละ ๓,๓๙๐ ล้านลูกบาศก์ฟุต หรือ ๓,๓๙๐,๐๐๐ ล้านปีที่ยู หรือปีละ ๓,๓๙๐,๐๐๐ X ๓๖๕ = ๑,๒๓๗,๓๕๐,๐๐๐ ล้านปีที่ยู คิดค่าบริการส่งก๊าซทางท่อ (ค่าผ่านท่อ) ๒๑.๗๗ บาท ต่อล้านปีที่ยู รวมเป็นค่าผ่านท่อ = ๒๑.๗๗ X ๑,๒๓๗,๓๕๐,๐๐๐ = ๒๖,๙๓๗,๑๐๙,๕๐๐ บาท

ปี ๒๕๕๔ มีการส่งก๊าซทางท่อ วันละ ๔,๑๔๗ ล้านลูกบาศก์ฟุต ยกเว้นการขนส่งก๊าซไปโรงแยกก๊าซธรรมชาติ ๘๖๗ ล้านลูกบาศก์ฟุต คิดเป็นวันละ ๓,๒๘๐ ล้านลูกบาศก์ฟุต หรือ ๓,๒๘๐,๐๐๐ ล้านปีที่ยู หรือปีละ ๓,๒๘๐,๐๐๐ X ๓๖๕ = ๑,๑๙๗,๒๐๐,๐๐๐ ล้านปีที่ยู คิดค่าบริการส่งก๊าซทางท่อ (ค่าผ่านท่อ) ๒๑.๗๗ บาท ต่อล้านปีที่ยู รวมเป็นค่าผ่านท่อ = ๒๑.๗๗ X ๑,๑๙๗,๒๐๐,๐๐๐ = ๒๖,๐๖๓,๐๔๔,๐๐๐ บาท

ค่าผ่านท่อสำหรับการส่งก๊าซให้กลุ่มโรงแยกก๊าซธรรมชาติ ในส่วนของ Demand Charge โชน ๑ ระบบท่อส่งก๊าซธรรมชาตินอกชายฝั่งที่ระยอง ๘.๕๘๙๙ บาทต่อล้านปีที่ยู อัตราค่าผ่านท่อในส่วน Commodity Charge พื้นที่ ๑ ถึง ๓ คือ ๑.๑๕๗๕ บาทต่อล้านปีที่ยู รวมเป็นค่าผ่านท่อ ๙.๗๔๗๔ บาทต่อล้านปีที่ยู ปี พ.ศ.๒๕๕๒ ส่งก๊าซ ๕๙๙ ล้านลูกบาศก์ฟุตต่อวัน ปี ๒๕๕๓ ส่งก๊าซ ๖๕๐ ล้านลูกบาศก์ฟุตต่อวัน ปี ๒๕๕๔ ส่งก๊าซ ๘๖๗ ล้านลูกบาศก์ฟุตต่อวัน รวมส่งก๊าซวันละ ๒,๑๑๖ ล้านลูกบาศก์ฟุต หรือ ๒,๑๑๖,๐๐๐ ล้านปีที่ยู หรือปีละ ๒,๑๑๖,๐๐๐ X ๓๖๕ = ๗๗๒,๓๔๐,๐๐๐ ล้านปีที่ยู ค่าผ่านท่อ ๙.๗๔๗๔ บาทต่อล้านปีที่ยู รวมเป็นค่าผ่านท่อ = ๙,๗๔๗๔ X ๗๗๒,๓๔๐,๐๐๐ = ๗,๕๒๘,๓๐๖,๙๑๖ บาท

ดังนั้น เฉพาะปี ๒๕๕๒ - ๒๕๕๔ บมจ.ปตท. (ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔) เก็บค่าผ่านท่อไปทั้งสิ้น = ๒๓,๕๖๐,๐๓๘,๒๕๐ + ๒๖,๙๓๗,๑๐๙,๕๐๐ + ๒๖,๐๖๓,๐๔๔,๐๐๐ + ๗,๕๒๘,๓๐๖,๙๑๖ = ๘๔,๐๘๘,๔๙๘,๖๖๖ บาท

เมื่อคำนวณด้วยหลักการดังกล่าวข้างต้น จากข้อมูลแบบ ๕๖-๑ ของ บมจ.ปตท. (ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔) ปี ๒๕๔๕, ๒๕๔๘ และ ๒๕๕๑ (เอกสารท้ายคำฟ้องหมายเลข ๑๙) ซึ่ง บมจ.ปตท. (ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔) คิดค่าผ่านท่อปี ๒๕๔๔ - ๒๕๕๑ คือ ๑๙.๗๔ บาทต่อล้านปีที่ยู ส่วนปี ๒๕๕๒

ถึง ๒๕๕๔ คิดค่าผ่านท่อ ๒๑.๗๗ บาทต่อล้านปีที่ยู (ตามข้อมูลข้างต้น) ดังนั้น ตั้งแต่ปี ๒๕๔๔ ถึง ๒๕๕๔ บมจ.ปตท. (ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔) มีรายได้จากค่าผ่านท่อก๊าซ โดยประมาณ ดังนี้

ปี พ.ศ.	ล้านบาท
๒๕๔๔	๑๔,๐๘๕
๒๕๔๕	๑๕,๓๖๘
๒๕๔๖	๑๖,๓๕๕
๒๕๔๗	๑๗,๑๗๖
๒๕๔๘	๑๘,๐๓๔
๒๕๔๙	๑๘,๔๒๓
๒๕๕๐	๑๙,๔๕๓
๒๕๕๑	๒๐,๕๔๑
๒๕๕๒	๒๓,๕๖๐
๒๕๕๓	๒๖,๙๓๗
๒๕๕๔	๒๖,๐๖๓

รวม ๑๑ ปี มีรายได้จากค่าผ่านท่อก๊าซประมาณ ๒๑๕,๙๙๕ ล้านบาท

ทั้งๆ ที่ระบบท่อส่งก๊าซเป็นของรัฐตามคำพิพากษาของศาลปกครองสูงสุด ค่าผ่านท่อ ๒๑๕,๙๙๕ ล้านบาท ดังกล่าวควรจะต้องเป็นของรัฐทั้งหมด แต่ตามข้อเท็จจริงใน**คำร้องเอกสารท้ายคำฟ้องหมายเลข ๕ หน้าที่ ๖** ปรากฏว่า บมจ.ปตท. (ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔) ได้ชำระ (๑) ค่าตอบแทนในการใช้ท่อส่งก๊าซย้อนหลังตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๔๔ ถึงวันที่ ๓๑ ธันวาคม ๒๕๕๐ พร้อมดอกเบี้ยไม่ทบต้นร้อยละ ๗.๕ ต่อปี ของค่าตอบแทนการใช้ย้อนหลังให้แก่ กรมธนารักษ์ (หน่วยงานของกระทรวงการคลัง) คำนวณถึงวันที่ ๓ มิถุนายน ๒๕๕๑ รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๑,๕๙๖,๗๕๗,๐๙๔.๕๗ บาท (คิดเป็น ๑,๕๙๗ ล้านบาท) และ (๒) ค่าตอบแทน(ค่าเช่าท่อ) ในอัตราค่าเช่าขั้นต่ำ ๑๘๐ ล้านบาทต่อปี ขั้นสูง ๕๕๐ ล้านบาทต่อปี ปรากฏตามแบบ ๕๖-๑ ประจำปี ๒๕๕๔ ส่วนที่ ๑ หน้า ๑๕๔ (เอกสารท้ายคำฟ้องหมายเลข ๒๐) ซึ่งหากคิดค่าเช่าขั้นสูง ๕๕๐ ล้านบาทต่อปี ตั้งแต่วันที่ ๑ มกราคม ๒๕๕๑ ถึง ๓๑ ธันวาคม ๒๕๕๔ เวลา ๔ ปี เป็นเงิน ๒,๒๐๐ ล้านบาท รวมค่าเช่าตั้งแต่ปี ๒๕๔๔ ถึง ๒๕๕๔ ที่รัฐบาลได้รับจาก บมจ.ปตท. (ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔) = ๑,๕๙๗ + ๒,๒๐๐ = ๓,๗๙๗ ล้านบาท เมื่อเทียบกับค่าผ่านท่อ ๒๑๕,๙๙๕ ล้านบาท ที่ บมจ.ปตท. (ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔) ได้รับไปโดยไม่ถูกต้อง รัฐและประชาชนคนไทยที่ต้อง

รับภาระจ่ายค่าผ่านท่อด้วยยอมได้รับความเสียหาย และหากรัฐเป็นเจ้าของระบบท่อส่งก๊าซผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และที่ ๒ ก็จะสามารถกำหนดอัตราค่าผ่านท่อใหม่ให้สอดคล้องกับนโยบายที่จะลดค่าครองชีพให้แก่ประชาชนได้ หรือ หากรัฐได้เงินค่าผ่านท่อนี้ไปบริหารประเทศก็สามารถกำหนดนโยบายลดภาระภาษีให้แก่ประชาชนได้ ดังนั้น การที่ บมจ.ปตท. (ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔) ไม่คืนท่อส่งก๊าซให้แก่รัฐ จึงกระทบต่อความเป็นอยู่ของประชาชนทั่วประเทศรวมถึงผู้ฟ้องคดีทั้งหมดด้วยไม่ว่าจะเป็นทางตรงหรือทางอ้อม

๕.๒ การที่ บมจ.ปตท. (ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔) ไม่ส่งคืนท่อส่งก๊าซทั้งระบบให้แก่รัฐ และรัฐหรือผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และ ๒ ไม่ดำเนินการใดๆ จนทำให้เกิดการผูกขาดการค้าก๊าซธรรมชาติในประเทศ ทำให้ประชาชนคนไทยรวมทั้งผู้ฟ้องคดีทั้งหมดต้องใช้ก๊าซธรรมชาติหรือไฟฟ้าในราคาแพงกว่าที่ควรจะเป็นหากมีการแข่งขันทางการค้าอย่างเสรี อันเป็นการขัดต่อ**รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ.๒๕๕๐ มาตรา ๘๔ (๕)** ซึ่งบัญญัติถึงหน้าที่ของรัฐว่า รัฐจะต้องดำเนินการตามแผนนโยบายด้านเศรษฐกิจ โดยกำกับให้การประกอบกิจการมีการแข่งขันอย่างเสรีและเป็นธรรม ป้องกันการผูกขาดตัดตอนไม่ว่าทางตรงหรือทางอ้อมและคุ้มครองผู้บริโภค กล่าวคือ เดิมในปี ๒๕๔๒ คณะรัฐมนตรีได้มีมติเห็นชอบตามมติของ กพช. เรื่องแนวทางในการปรับโครงสร้างกิจการก๊าซธรรมชาติของประเทศไทยในระยะยาวเพื่อมุ่งให้มีการแข่งขันอย่างเสรี ก่อให้เกิดความเป็นธรรมและเพิ่มประสิทธิภาพในการจัดหาพลังงานให้แก่ผู้บริโภค โดยให้ บมจ.ปตท. ดำเนินการแยกกิจการท่อส่งก๊าซธรรมชาติออกจากกิจการจัดหาและจัดจำหน่ายก๊าซธรรมชาติของ บมจ.ปตท. ในลักษณะการแบ่งแยกตามบัญชี (Account Separation) ก่อนนำ บมจ.ปตท.(ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔) เข้าระดมทุนจากประชาชนและจดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์ รวมทั้งในลักษณะการแบ่งแยกตามกฎหมาย (Legal Separation) ภายใน ๑ ปี หลังจากนำ บมจ.ปตท.เข้าระดมทุนในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย โดยให้ บมจ. ปตท.จัดตั้งและถือหุ้นทั้งหมดในบริษัท ปตท.ท่อส่งก๊าซธรรมชาติ จำกัด ได้ และให้มีการทำสัญญาในการดำเนินการระหว่างกิจการทั้งสอง เพื่อให้มีการดำเนินการที่โปร่งใสและตรวจสอบได้ รวมทั้งยังกำหนดให้ บมจ.ปตท.เปิดให้บริการขนส่งก๊าซธรรมชาติทางท่อแก่บุคคลที่สาม (Third Party Access หรือ TPA) สำหรับระบบท่อในอนาคตและในระบบท่อเดิมของ บมจ.ปตท. หากมีความสามารถในการขนส่งเหลือ เพื่อให้ผู้ใช้ก๊าซธรรมชาติสามารถซื้อก๊าซธรรมชาติจากผู้ขายก๊าซธรรมชาติได้โดยตรง **ปรากฏตามหนังสือชี้ชวนเอกสารท้ายคำฟ้องหมายเลข ๑๖ ส่วนที่ ๒ หน้า ๔** แต่ปรากฏว่า ในปัจจุบันก็ยังไม่มีการเปิดให้บริการขนส่งก๊าซธรรมชาติทางท่อแก่

บุคคลที่สาม (Third Party Access หรือ TPA) แต่อย่างใด ทั้งนี้ เพราะ บมจ.ปตท. (ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔) ไม่คืนท่อส่งก๊าซธรรมชาติให้แก่รัฐ และรัฐบาลหรือผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และที่ ๒ ไม่ดำเนินการตามมติคณะรัฐมนตรีปี ๒๕๔๒ ประกอบกับ บมจ.ปตท. (ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔) ก็ไม่ดำเนินการตามมติคณะรัฐมนตรีดังกล่าวด้วย ดังนั้น การที่ บมจ.ปตท. (ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔) ไม่คืนท่อส่งก๊าซดังกล่าวให้แก่รัฐ ย่อมทำให้ บมจ.ปตท. (ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔) เป็นผู้ผูกขาดการค้าก๊าซธรรมชาติในประเทศโดยปริยายหรือโดยธรรมชาติ กล่าวคือ การที่ บมจ.ปตท. (ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔) ไม่อนุญาตให้ผู้ขุดเจาะก๊าซธรรมชาติในอ่าวไทยรายอื่นหรือบุคคลที่สามใช้ท่อส่งก๊าซได้ ย่อมทำให้ผู้ใช้ก๊าซ เช่น กฟผ. และภาคอุตสาหกรรม ก็ไม่สามารถซื้อก๊าซได้โดยตรงจากผู้ขุดเจาะก๊าซธรรมชาติได้ และทำให้ผู้ขุดเจาะก๊าซธรรมชาติในอ่าวไทยรายอื่นจำเป็นต้องขายก๊าซที่ขุดเจาะได้ให้แก่ บมจ.ปตท. เพราะหากไม่ขายให้แก่ บมจ.ปตท. ก็จะต้องมีต้นทุนค่าขนส่งที่เพิ่มขึ้นจนไม่สามารถแข่งขันราคาขายกับ บมจ.ปตท. อย่างเสรีและเป็นธรรมได้ ดังนั้น บมจ.ปตท. (ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔) ซึ่งเป็นผู้ซื้อก๊าซธรรมชาติในอ่าวไทยเพียงรายเดียว ทำให้กลไกตลาดในการซื้อขายก๊าซธรรมชาติที่มีผู้ขายหลายรายมาแข่งขันการขายในราคาที่ถูกลงเพื่อจูงใจผู้ซื้อ(ผู้บริโภค)ไม่สามารถเกิดขึ้น และอาจทำให้เกิดการทุจริตของ บมจ.ปตท. ในการจัดซื้อก๊าซธรรมชาติที่มีราคาสูงกว่าราคาซื้อขายในตลาดนิวยอร์ก (ตลาดโลก) รวมถึงการบวกราคาค่าก๊าซธรรมชาติที่รับซื้อจากผู้ขุดเจาะเพื่อขายต่อได้ตามอำเภอใจ และเมื่อกลไกตลาดในการซื้อขายก๊าซธรรมชาติไม่สามารถเกิดขึ้น บมจ.ปตท. (ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔) ก็ฉวยโอกาสบวกต้นทุนที่ไม่มีประสิทธิภาพเข้าไปในราคาขายก๊าซธรรมชาติได้ เช่น โครงสร้างค่าใช้จ่ายและการลงทุนสถานี NGV ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของค่าใช้จ่ายในการดำเนินการ ตามรายงานของสถาบันวิจัยของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ฉบับซึ่งรายงานเมื่อวันที่ ๕ เมษายน ๒๕๕๕ ปรากฏว่าต้นทุนของ บมจ.ปตท.(ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔) สูงกว่าต้นทุนจากการสำรวจ และสูงกว่าที่ บมจ.ปตท. อ้างเอกชนทุกรายการ ปรากฏตามเอกสารรายงานวิจัย (เอกสารท้ายคำฟ้องหมายเลข ๒๑) เมื่อ บมจ.ปตท. (ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔) ถือสิทธิว่า ท่อส่งก๊าซธรรมชาติเป็นของตนเอง การไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย (กฟผ.) ก็มีความจำเป็นต้องซื้อก๊าซธรรมชาติเพื่อผลิตกระแสไฟฟ้าจาก บมจ.ปตท. (ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔) โดยทำสัญญาผูกขาดเป็นเวลานาน โดย กฟผ. ไม่มีสิทธิที่จะไปซื้อก๊าซธรรมชาติจากผู้จำหน่ายรายอื่นซึ่งมีราคาถูกกว่า และค่าก๊าซธรรมชาติที่ กฟผ. จ่ายให้แก่ บมจ.ปตท. (ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔) ก็ถูกนำมาคำนวณเป็นค่าใช้จ่ายในการผลิตกระแสไฟฟ้า (ค่า FT) เรียกเก็บจากผู้ใช้ไฟฟ้าทุกรายรวมทั้งผู้ฟ้องคดี หาก กฟผ.สามารถซื้อก๊าซโดยตรงจากผู้ขุดเจาะได้ในราคาถูกกว่า ค่า FT ก็จะต้องลด ประชาชนคนไทยก็จะได้ใช้ไฟฟ้าถูกลงด้วย

๕.๓ บมจ.ปตท. (ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔) ฉวยโอกาสที่กฎหมายเปิดช่องให้ขึ้นราคาค่าผ่านท่อส่งก๊าซโดยไม่เป็นธรรม เอารัดเอาเปรียบผู้บริโภคก๊าซและไฟฟ้าทุกคน ทั้งๆ ที่ บมจ.ปตท. (ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔) ไม่ใช่เจ้าของและผู้ลงทุนที่แท้จริง กล่าวคือ **ตามประกาศเอกสารท้ายคำฟ้องหมายเลข ๑๓ ข้อ ๔.๓ (๔) ข** กำหนดผลตอบแทนการลงทุนในส่วนของทุนตลอดอายุโครงการ(อายุการใช้งาน) ร้อยละ ๑๘ หมายความว่า ลงทุนค่าท่อ ๑๐๐ บาท ตลอดอายุใช้งานกำไรร้อยละ ๑๘ เท่ากับเรียกเก็บจากผู้ใช้ตลอดโครงการ ๑๑๘ บาท โดยท่อแต่ละเส้นมีอายุโครงการมากน้อยตามที่กำหนดไว้ใน **ข้อ ๔.๓ (๔) ค** ทั้งนี้ เมื่อท่อก๊าซเส้นใดเส้นหนึ่งหมดอายุการใช้งานลงให้การปิโตรเลียมแห่งประเทศไทย (ปตท. ไม่ใช่ บมจ.ปตท. ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔) ไปดำเนินการประเมินราคามูลค่าสินทรัพย์ทางเศรษฐกิจและขยายอายุการใช้งานใหม่ตามมาตรฐานสากล รวมทั้งการกำหนดค่าใช้จ่ายการดำเนินการและค่าบำรุงรักษาระบบท่อโดยต้องได้รับความเห็นชอบจาก สำนักงานคณะกรรมการนโยบายพลังงานแห่งชาติ (สพช.) **ข้อ ๔.๓ (๔) ง** กำหนดให้มูลค่าสินทรัพย์ของระบบส่งก๊าซที่ได้รับประเมินมูลค่าแล้ว และที่จะดำเนินการประเมินราคามูลค่าใหม่เมื่อหมดอายุใช้งานตามข้อ ๔.๓ (๔) ค. เป็นเงินลงทุน หมายความว่า หากท่อส่งก๊าซสร้างเมื่อปี ๒๕๒๔ มีอายุใช้งาน ๒๕ ปี ครบอายุใช้งานในปี ๒๕๔๙ หากท่อนั้นยังไม่เสียไป ปตท. สามารถประเมินราคามูลค่าค่าท่อที่มีการขยายอายุการใช้งานใหม่ และมูลค่าที่ประเมินได้คิดเป็นเงินลงทุนที่เรียกเก็บค่าตอบแทนได้อีก สมมุติว่า ปตท.ประเมินมูลค่าค่าท่อใหม่เป็นเงิน ๑๐๐ บาท มีอายุใช้งานอีก ๒๕ ปี รวมของเดิม ๒๕ ปี เป็น ๕๐ ปี แล้วปตท. ก็สามารถนำมูลค่าที่ประเมินได้ ๑๐๐ บาทไปคิดค่าตอบแทนอีกร้อยละ ๑๘ ในเวลาอีก ๒๕ ปี ได้ โดยมาเรียกเก็บจากผู้ใช้บริการได้อีก ทั้งๆ ที่ไม่มีการลงทุนจริง กรณีตามฟ้องหาก ปตท.ยังเป็นองคาพยพของรัฐจะดำเนินการตามกฎหมายนี้ก็ถือว่าเป็นธรรมต่อผู้บริโภคเพราะเป็นผู้ลงทุนตั้งต้นและรายได้ที่เกิดขึ้นก็ตกเป็นของรัฐนำมาพัฒนาประเทศ แต่การที่ บมจ.ปตท. (ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔) จะมาใช้กฎหมายนี้เพื่อแสวงหาประโยชน์แก่ตนเองย่อมไม่เป็นธรรมแก่ผู้บริโภค เพราะไม่ใช่ผู้ลงทุนตั้งต้นและกำไรก็ไม่ได้ตกแก่รัฐทั้งหมด (รัฐถือหุ้นเพียงร้อยละ ๕๒) ซึ่งในท่อก๊าซตามฟ้องข้อ ๓. มีการเริ่มดำเนินการตั้งตั้งแต่ปี ๒๕๒๔ เรื่อยมาถึงปี ๒๕๔๙ ปตท.ยังไม่เคยมีการประเมินมูลค่าค่าท่อส่งก๊าซใหม่แต่อย่างใด (ท่อบางเส้นมีอายุเพียง ๑๑ ปี) แต่ในช่วงปี ๒๕๕๑ บมจ.ปตท. (ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔) ได้ดำเนินการประเมินราคาค่าส่งก๊าซใหม่ทั้งหมด โดยจ้างบริษัทที่ปรึกษา คือ บริษัท General Electric International Operation Company (GEIOC) และบริษัท Shell Global Solution Thailand (SGST) ทั้ง ๒ บริษัท ประเมินมูลค่าทางเศรษฐกิจ(Economic Value) ของท่อส่งก๊าซ

เดิม ที่มีการขยายอายุการใช้งานออกไปอีก ๒๕ ปี GEIOC ประเมินมูลค่าของท่อส่งก๊าซเดิมเป็น ๑๐๕,๐๐๐ ล้านบาท SGST ประเมินมูลค่าเป็น ๑๒๐,๐๐๐ ล้านบาท ซึ่ง บมจ.ปตท. (ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔) นำมาเสนอต่อคณะกรรมการกำกับกิจการพลังงาน (กกพ.) เพื่อใช้คิดเป็นเงินลงทุนใหม่ มาคิดค่าบริการจากผู้ใช้บริการ ตามประกาศเอกสารท้ายคำฟ้องหมายเลข ๑๓ ข้อ ๔.๓ (๔) ๙ เป็นเงิน ๙๑,๕๕๖ ล้านบาท **ปรากฏตามเอกสารท้ายคำฟ้องหมายเลข ๒๒ และ ๒๓** ในขณะที่การแปรสภาพจาก ปตท. เป็น บมจ.ปตท. (ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔) ณ วันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๔๔ ท่อส่งก๊าซธรรมชาติมีมูลค่าสุทธิตามบัญชีเพียง ๔๗,๖๖๔.๑๔ ล้านบาท ปรากฏตาม**เอกสารท้ายคำฟ้องหมายเลข ๗ หน้า ๑๖** แต่ กกพ.ปรับลดมูลค่าที่บมจ.ปตท. (ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔) เสนอมาลงเหลือ ๖๑,๒๘๓ ล้านบาท (ราคาใหม่ที่ประเมินยังมากกว่าราคาขณะที่แปรสภาพขายหุ้นให้เอกชน ทำให้เห็นว่ารัฐขายหุ้นให้เอกชนในราคาที่ถูกกว่าราคาที่เป็นจริงของทรัพย์สินที่มีอยู่มาก แล้วยังอาศัยช่องทางกฎหมายแสวงประโยชน์จากผู้บริโภค) ซึ่งมูลค่าดังกล่าวก็ถูกนำมาคิดค่าตอบแทน(กำไร) อีกร้อยละ ๑๘ แล้วมีมติให้ปรับขึ้นค่าผ่านท่อในส่วนของ Demand Charge (Td) โซน ๑ จาก ๗.๙๓๖๕ บาทต่อล้านปีทึญ เป็น ๘.๕๘๙๙ บาทต่อล้านปีทึญ , ค่าผ่านท่อในส่วนของ Demand Charge (Td) โซน ๓ จาก ๑๑.๔๖๖๔ บาทต่อล้านปีทึญ เป็น ๑๒.๐๖๕๔ บาทต่อล้านปีทึญ และค่าผ่านท่อในส่วนของ Commodity Charge (Tc) จาก ๐.๓๔๑๘ บาทต่อล้านปีทึญ เป็น ๑.๑๑๑๒ บาทต่อล้านปีทึญ ปรากฏตามอัตราค่าผ่านท่อ ปี ๒๕๕๑ และปี ๒๕๕๒ (**เอกสารท้ายคำฟ้องหมายเลข ๒๔**) ทำให้ผู้ใช้ก๊าซและไฟฟ้าได้รับความเสียหาย ต้องรับภาระค่าผ่านท่อที่เพิ่มขึ้น ทั้งที่ บมจ.ปตท. (ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔) ไม่ใช่เจ้าของท่อก๊าซและไม่ได้เป็นผู้ลงทุนจริง หากท่อส่งก๊าซเป็นของรัฐซึ่งไม่หวังผลกำไรก็คงไม่มีการประเมินมูลค่าท่อส่งก๊าซใหม่อย่างที่ เคยทำมา ประชาชนคนไทยก็ไม่ต้องรับภาระค่าผ่านท่อที่เพิ่มขึ้น

ข้อ ๖. ผู้ฟ้องคดีขอประทานกราบเรียนต่อศาลปกครองสูงสุดว่า การที่ บมจ.ปตท. (ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔) จะแบ่งแยกทรัพย์สินตามฟ้องให้แก่รัฐนั้น ไม่ทำให้เกิดความเสียหายต่อระบบเศรษฐกิจของประเทศแต่อย่างใด เพราะ

๖.๑ บมจ.ปตท. (ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔) ไม่ต้องถูกฟ้องคดีโดยผู้ถือหุ้น เพราะ บมจ.ปตท. (ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔) ได้บรรยายความเสี่ยงเรื่องท่อส่งก๊าซธรรมชาติไว้แล้วในหนังสือชี้ชวนซื้อหุ้น **เอกสารท้ายคำฟ้องหมายเลข ๑๖**

๖.๒ บมจ.ปตท. (ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔) ได้รับประโยชน์จากการประเมินมูลค่าท่อส่งก๊าซธรรมชาติในขณะแปรสภาพเป็นบริษัทมหาชน ณ วันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๔๔ เป็นมูลค่าเพียง ๔๗,๖๖๔.๑๔ ล้านบาท แต่เมื่อผ่านไป ๗ ปี ใน พ.ศ. ๒๕๕๑ บมจ.ปตท. (ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔) กลับบอกว่าท่อส่งก๊าซธรรมชาติชุดเดียวกันนี้มีราคาถึง ๙๑,๕๕๖ ล้านบาท (ตามฟ้องข้อ ๕.๓) เท่ากับผู้ถือหุ้นของ บมจ.ปตท. (ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔) ได้ซื้อท่อส่งก๊าซธรรมชาติถูกกว่าราคาที่เป็นจริงเกือบ ๒ เท่าแล้ว จะเรียกว่า บมจ.ปตท. (ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔) หรือผู้ถือหุ้นได้รับความเสียหายได้อย่างไร

๖.๓ หากศาลปกครองสูงสุดมีคำพิพากษาให้การคืนทรัพย์สินตามฟ้องมีผลตั้งแต่วันที่ศาลมีคำพิพากษาเป็นต้นไป ผลคือ ค่าผ่านท่อที่ บมจ.ปตท. (ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔) ได้รับไปแล้วก็ไม่ต้องคืนให้แก่รัฐ ซึ่งรายได้ ๑๐ ปีที่ผ่านมาตามฟ้องข้อ ๕.๑ เป็นเงินประมาณ ๒๑๕,๙๙๕ ล้านบาท ซึ่งเงินในส่วนนี้ บมจ.ปตท. (ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔) ก็ได้นำไปสร้างท่อส่งก๊าซและท่อจำหน่ายก๊าซอีกหลายโครงการที่ปรากฏในเอกสารท้ายคำฟ้องหมายเลข ๑๐ และแสวงหาประโยชน์ได้ต่อไป ระบบงบดุลและการเงินของบมจ.ปตท. (ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔) ก็ไม่มีผลกระทบ ตลาดหุ้นและเศรษฐกิจไทยก็ไม่กระทบด้วยเช่นกัน

แต่ถ้าศาลได้โปรดพิจารณาพิพากษาไปถึงให้ บมจ.ปตท. (ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔) ชดใช้เงินที่ได้รับจากค่าผ่านท่อให้แก่รัฐก็จะเกิดประโยชน์แต่ประเทศชาติและประชาชนยิ่งๆ ขึ้นไป และ บมจ.ปตท. (ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔) ก็มีทรัพย์สินมากเพียงพอจะชดใช้คืนได้ และยังคงเหลือท่อส่งก๊าซและท่อจำหน่ายก๊าซอีกหลายโครงการที่ปรากฏในเอกสารท้ายคำฟ้องหมายเลข ๑๐ และแสวงหาประโยชน์ได้ต่อไปอีกเช่นเดียวกัน

ข้อ ๗. ด้วยข้อเท็จจริงและกฎหมายดังที่ผู้ฟ้องคดีได้ประทานคราบเรียนต่อศาลข้างต้น ผู้ฟ้องคดีทั้งหมดจึงขอศาลได้โปรดพิจารณาและพิพากษาให้ ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งห้าร่วมกันดำเนินการแบ่งแยกระบบท่อส่งก๊าซตามคำฟ้องข้อ ๓. ให้กลับคืนมาเป็นของรัฐ เพื่อประโยชน์สาธารณะ ขอศาลได้โปรดอนุญาต

ควรมีควรวแล้วแต่จะโปรด

คำขอของผู้ฟ้องคดี (ระบுவัตถุประสงค์หรือความต้องการของผู้ฟ้องคดี)

๑. ...ให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งห้าร่วมกันดำเนินการแบ่งแยกระบบท่อส่งก๊าซธรรมชาติตามคำฟ้อง
ข้อ ๓. ให้กลับมาเป็นของรัฐ เพื่อประโยชน์สาธารณะ.....

.....

๒. ...ให้ผู้ถูกฟ้องคดีชำระค่าฤชาธรรมเนียมและค่าทนายความแทนผู้ฟ้องคดี.....

.....

ลงชื่อ.....ผู้รับมอบอำนาจผู้ฟ้องคดี

(นางสาวจินตนา ไตสีตระกูล)

บัญชีรายละเอียดผู้ถูกฟ้องคดี

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑
อยู่ที่

คณะรัฐมนตรี

ทำเนียบรัฐบาล ดุสิต กรุงเทพฯ ๑๐๓๐๐ โทรศัพท์ ๐ ๒๒๘๐ ๙๐๐๐

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒
อยู่ที่

นายกรัฐมนตรี

ทำเนียบรัฐบาล ดุสิต กรุงเทพฯ ๑๐๓๐๐ โทรศัพท์ ๐ ๒๒๘๐ ๙๐๐๐

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓
อยู่ที่

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงพลังงาน

กระทรวงพลังงาน ศูนย์ Energy Complex เลขที่ ๕๕๕/๒ ถนน
วิภาวดีรังสิต เขตจตุจักร กรุงเทพฯ ๑๐๙๐๐ โทรศัพท์ ๐ ๒๑๔๐ ๖๐๐๐

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔
อยู่ที่

บริษัท ปตท. จำกัด (มหาชน)

๕๕๕ ถนนวิภาวดีรังสิต แขวงจตุจักร เขตจตุจักร กรุงเทพฯ ๑๐๙๐๐
โทรศัพท์ ๐ ๒๕๓๗ ๒๐๐๐

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕
อยู่ที่

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง

กระทรวงการคลัง ถนนพระราม ๖ แขวงสามเสนใน เขตพญาไท
กรุงเทพฯ ๑๐๔๐๐ โทรศัพท์ ๐ ๒๒๗๓ ๙๐๒๑